

Nyilvános rendes konzisztórium új bíborosok kreálására

Ferenc pápa beszéde

Szent Péter-bazilika
2014. február 22. (szombat)

[Evangélium: Márk, 10,32-45]

„Jézus előttük járt...” (Mk 10,32)

Jézus ma is előttünk jár. Ő mindig előttünk van. Megelőz minket, és utat tör nekünk... Ez bizalmunk és örömünk oka: tanítványai vagyunk, vele vagyunk, mögötte járunk, követjük...

Amikor a bíborosokkal közösen bemutattuk az első szentmisét a Sixtus-kápolnában, első szóként a „járást” ajánlotta nekünk az Úr: járni, azután pedig építeni és megvallani.

Ma visszaköszön ugyanaz a szó, de úgy, mint Jézus tette, Jézus folyamatos cselekvése: „Jézus járt...” Ez szíven talál bennünket az evangéliumokban: Jézus sokat járt, és övéit úgy tanítja, hogy közben jár. Ez fontos! Jézus nem azért jött, hogy valamiféle filozófiát, ideológiát tanítson nekünk, hanem „utat”, vele való úton járást, ezt az utat pedig az úton járással tanuljuk meg. Igen, kedves testvéreim, ez a mi örömünk: Jézussal járni.

Ez azonban nem könnyű, nem kényelmes, mert az út, amelyet Jézus választ, a kereszt útja. Miközben járnak, ő arról beszél tanítványainak, ami majd Jeruzsálemben történik vele: előre meghirdeti nekik szenvedését, halálát és feltámadást. Ők pedig „csodálkoznak”, és „félelem tölti el őket”. Nyilván csodálkoznak, mert számukra az, hogy felmennek Jeruzsálembé, azt jelentette volna, hogy részt vesznek a Messiás diadalmos, győzelmes bevonulásán – ez látszik majd később Jakab és János kéréséből; és félelem tölti el őket attól, amit Jézusnak el kellene szenvednie és esetleg nekik is el kell szenvedniük.

Az akkori tanítványokkal ellentétben mi már tudjuk, hogy Jézus győzött, és nem szabad félnünk a kereszttől, sőt, a keresztben van a reményünk. Ugyanakkor mi is mindig emberek maradunk, bűnösök, és ki vagyunk téve a kísértésnek, hogy az emberek gondolkodásmódját és ne Istenét kövessük.

És mi történik, amikor az ember világias módon gondolkodik? Azt mondja az evangélium: „A többi tíz *megnehezelt* Jakabra és Jánosra (41. vers). Megnehezelték. Felülkerekedik a világ mentalitása, fellép a versengés, a féltékenység, a klikkekre bomlás...



Istennek ez az igéje, mellyel az Úr ma hozzánk fordul, igencsak üdvös! Megtisztítja bensőnket, megvilágosítja lelkünket, és segít, hogy teljesen Jézus hullámhosszára álljunk, és hogy ezt közösen tegyük, most, amikor a bíborosok testülete új tagokkal gazdagodik.

„Akkor Jézus *magához hívta őket*” (Mk 10,42). Ez Jézusnak egy újabb gesztusa. Miközben járják útjukat, észleli annak szükségét, hogy beszéljen a tizenkettőhöz, megáll, és magához hívja őket. Testvéreim, engedjük, hogy az Úr Jézus magához hívjon minket! Engedjük, hogy egybe hívjon minket. És azzal az örömmel hallgassuk, hogy együtt fogadhatjuk az ő szavát, engedhetjük, hogy az ő szava és a Szentlélek tanítson minket, hogy ökördölte egyre jobban egy szív és egy lélek legyünk.

És miközben egybe hívva itt vagyunk, egyetlen Mesterünktől „magához hívva”, elmondom nektek, mire van szüksége az egyháznak: szüksége van rátok, a ti együttműködésetekre, és mindenekelőtt velem való és egymás közötti egységeitekre. Az egyháznak szüksége van bátorságotokra, hogy hirdesse az evangéliumot minden alkalmas és alkalmatlan időben, és hogy tanúságot tegyen az igazságról. Az egyháznak szüksége van imádságotokra, hogy Krisztus nyája helyes úton járjon, az imádságra – ne felejtjük –, amely az igehirdetés mellett a püspök elsődleges feladata. Az egyháznak szüksége van együttérzésekre, főleg napjainkban, amikor a világ oly sok országát sújtja szenvedés. Fejezzük ki együtt lelki közelségünket az egyházi közösségekkel, az összes kereszténnyel, akik hátrányos megkülönböztetést és üldöztetést szenvednek! Az egyháznak szüksége van arra, hogy imádkozzunk értük, hogy erősek legyenek a hitben és a rosszra jóval tudjanak válaszolni. És ezen imádságunk kiterjed mindazokra a férfiakra és nőkre is, akik vallási meggyőződéseik miatt jogtalanságot szenvednek.

Az egyháznak azért is szüksége van ránk, hogy a béke emberei legyünk, és békét teremtsünk cselekedeteinkkel, vágyainkkal, imádságainkkal. Békét teremteni! A béke tevékeny eszközeinek lenni! És ezért békét és megbékélést kérünk mindazon népek számára, amelyeket napjainkban erőszak, kirekesztés és háború tesz próbára.

Köszönöm nektek, drága testvéreim, köszönöm! Járjunk együtt Jézus mögött, és mindig engedjük, hogy hívjon és egybehívjon minket, Isten hűséges népe körében, Isten hűséges és szent népe körében, az anya-szent-egyházban! Köszönöm!

(Tózsér Endre SP fordítása)

- © Nyomtatásban való megjelentetéséhez a Gratuitas Szerzetesteológiai Intézet előzetes engedélyre van szüksége.
- © Libreria Editrice Vaticana, 2014.
- © Tózsér Endre SP, 2014.

